

הנגב: הזירה המושתקת
של המלחמה
עמ' 7

פועלי כל הארצות התאחדו!

זו הדרך

ZO HADEREKH زوهديرك

גיליון 25 / 26 ביוני 2024

לצאת מעזה

למנוע את לבנון

הגיע הזמן
להסכם מדיני!

מצטרפים למפגן
הכוח הגדול של מחנה השלום

01.07.24

יום ב' | 18:30 | היכל מנורה מבטחים, ת"א

נעצרת למען השלום

למה לברוח? אפשר להתפטר!

"המקום שאליה אנחנו מגיעים עם הממשלה הנוכחית, עם הקואליציה הנוכחית, הוא מקום לא טוב. אנחנו ממשלה ללא הישגים, עם דשדוש בהמון חזיתות. זאת האמת, לאן צריך לברוח? זאת האמת. אולי צריך לבחון בחירות. זו אחת האפשרויות, נכון. ישראל לפני שלטון".

ח"כ אליהו רביבו (ליכוד), ערוץ הכנסת, 17.6

דברים בשם אומרם

הישג נוסף למחשלת ימין מלא-מלא

"ברוכים הבאים למדינה השנייה היקרה בעולם. ברוכים הבאים לישראל. את דירוג המדינות לפי יוקר המחיה מפרסם הבנק העולמי. סל הצריכה הפרטית בישראל יקר ב-88% (!) בהשוואה לסל צריכה פרטית עולמי ממוצע. החיים יותר יקרים (ב-13%) רק בשווייץ ההררית וכאמור באיסלנד הקרה והקטנטנה. נורווגיה כבר מאחורינו. סל הצריכה הישראלי יקר ב-35% עד 40% מסל הצריכה במדינות מערב אירופה מובילות שבהן צרפת, גרמניה, אוסטריה ואיטליה; ב-23% מסל הצריכה בבריטניה; וב-20% מהסל האמריקאי. יוקר המחיה בארצנו מביס את המדינות שנחשבו בעבר ליקרות מאוד כמו יפן, דנמרק, אירלנד, אוסטרליה ושוודיה. ישראל יקרה בטירוף כפול ומכופל בדיוור. סעיף הדיור בסל הקניות – המושפע ישירות ממחירי הדירות – יקר אצלנו ב-194% מהממוצע העולמי. מספר 1 בעולם יחד עם אירלנד. במדינות צפון ומערב אירופה הדיור זול כמעט בחצי בהשוואה לישראל, בבריטניה זול ב-15% ובארה"ב ב-20% בקירוב. סל המזון הישראלי היה ב-2021 יקר ב-89% בהשוואה לממוצע העולמי, מקום שלישי מהשיא. יקר ב-73% מסל צריכת המזון בבריטניה, ב-60% מארה"ב וב-45% עד 55% משורה של מדינות באירופה – צרפת, גרמניה, פינלנד, איטליה ועוד. רק המזון של הצרפן השווייצרי והיפני יקר יותר מהישראלי, ולא הברבה".

סבר פלוצקר, "ידיעות אחרונות", 14.6

פוטרו בשל חוסר פעילות מקלדת

"מטורף. עובדים של בנק 'ולס פרגו' בארה"ב פוטרו בשל חוסר 'פעילות מקלדת'. זאת אומרת, הבנק מטיר את העבודה של עובדיו לפי כמות הפעמים שהם מקישים על המקלדת".

ציוץ של זוהר אלון, 15.6

כי מציון ייצא כטב"ח

"הייצוא הביטחוני של ישראל רשם שיא של כל הזמנים ב-2023 והסתכם ביותר מ-13 מיליארד דולר – כך עולה מהדו"ח השנתי של האגף לייצוא ביטחוני במשרד הביטחון. מהדו"ח עולה כי 36% מהעסקות ב-2023 היו קשורות למערכות הגנה אווירית. זאת, לעומת 19% ב-2022. מרכיבים משמעותיים נוספים: מכ"מ ומערכות לוחמה אלקטרונית (11%), אמצעי ירייה ושיגור (11%), כלי טיס מאוישים ואלקטרוניקה אווירית (9%), תחמושת וחימוש (8%). עוד עולה מהדו"ח כי בחמש השנים האחרונות הוכפל היקף הייצוא הביטחוני של ישראל וכי בשלוש השנים האחרונות נשבר השיא מדי שנה. ב-2023, כמעט מחצית מהייצוא הביטחוני (48%) יועד למדינות באסיה ובפסיפיק, 35% לאירופה, 9% לצפון אמריקה, 4% לאמריקה הלטינית, 3% למדינות הסכמי אברהם ו-1% למדינות באפריקה".

ניב קובוביץ, "הארץ", 18.6

מכתבים למערכת

כהניזם בבית ספרנו

אני תלמידת כיתה י"ב, ואני כותבת על מנת להביא לידיעת הציבור מקרה שגרם לפחד ולחשש לי ולרבים מתלמידי תיכון מעיין שחר בקיבוץ עין החורש בעמק חפר. ב-11 ביוני פרסמה יושבת ראש מועצת התלמידים ברשת חברתית תמונה שלה בכותל כשעל חולצתה מדבקה עם הכיתוב "הרב כהנא צדק". מתוקף היותה הקול שמייצג מעל ל-600 תלמידים בתיכון שלי, פניתי לרכז החברתי של בית הספר, המלווה את מועצת התלמידים. כתבתי לו שדבר כזה אינו יכול לעבור בשתיקה. אני ותלמידים אחרים מצפים להודעת גנאי והתנערות של בית הספר מערכים פאשיסטיים וגזעניים שכהנא ייצג.

בשנת 2022 נתגלתה כתובת נאצה "מוות לערבים" על המחסן של אב הבית, שהיה ממוצא ערבי. בתגובה לאירוע החמור נעצרו הלימודים למשך יום שלם, לתלמידים נערך שיעור חינוך בנושא גזענות ובהפסקה נערכה עצרת תמיכה באב הבית ונגד הגזענות. כתבתי למלווה שהמינימום שצריך לעשות זה להוציא הודעה להורים ולתלמידים, שכן על כתובת נאצה עצרנו את הלימודים ליום שלם.

לצערי קיבלתי התעלמות ממנו, אז פניתי למחנכת שלי בתקווה שתעזור בעניין. המחנכת העבירה את העניין הלאה. היא ניסתה להשמיע קול שקורא להודעת גנאי במינימום. אך הנהלת בית הספר בחרה להתעלם. שבוע לאחר מכן, התקשרה אלי המחנכת שלי ואמרה לי ששוחחה עם מלווה מועצת התלמידים. הוא אמר לה שאותה התלמידה סיימה את תפקידה כיושבת ראש מועצת התלמידים במאי. אך זה פרט שאיש מהתלמידים לא ידע.

למחרת נשלחה בקבוצת מועצת התלמידים ההודעה הבאה: "שלום לכולם, מחר בשעה 12:00 נקיים פרידה מיושבי ראש המועצת". באותה נקודת זמן, כתבנו אני וכמה מחברי למלווה מועצת התלמידים, ושאלנו אותו איך יכולה להיות פרידה מיושבת ראש שנפרדנו ממנה כבר? המלווה ענה: "מה זה משנה, נפרדים", והוסיף כי הוא מסרב "לחטט לתלמידים באינסטוש". הוא גם שלח קישור למאמר שכותרתו: "המשטרה: 'כהנא צדק' היא בגבול חופש הביטוי".

האזור בו אני לומדת נחשב ליברלי ובית הספר שלי הוא ממלכתי. בחודש יוני בשנים קודמות הונף דגל הגאווה על התורן שעל גג המזכירות. אך בשלוש השנים האחרונות מנהל בית הספר סירב לתלות את הדגל על התורן ובמקום זאת תלה אותו על בניין קרוב לכניסת בית הספר.

אני כותבת מכתב זה מתוך חשש לעלייתן של אידיאולוגיות חשוכות, גזעניות והומופוביות בקרב צעירי המדינה.

ליבי, עמק חפר

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

חייבים להחליף את ביבי, אבל לא לשים במקומו את בנט או גנץ שחושבים כמוהו

לצאת מעזה ולמנוע מלחמה בלבנון

של חמאס לשחרור חטופים. תנאי חמאס להחזרת החטופים נובעים, אולי, מכך שאלה הקלפים היחידים שיש לו, אך תנאים מקשיחים את המאבק.

הימשכות המלחמה בעזה מאיצה גם את המלחמה בגבול לבנון שהופכת רחבה, הרסנית וקטלנית. זו מגבירה את הדרישה, בסקטורים שונים בישראל, להשגת פתרון "אחת ולתמיד". אולם מלחמה אזורית אינה כורח. זו תוצאה של הנהגות שאינן יכולות "לרדת מן העץ". מי שקשר בין חיזבאללה לבין חמאס ובין איראן לבין חיזבאללה המציא נוסחת הסלמה. אך מי שקשר יכול גם להתיר את הקשר.

הריב המתקשר עם האמריקאים

התקשורת בישראל מציינת תמונה של מאבק טיטאנים בין בידן לנתניהו. בעין בוחנת יותר, ישראל לא עשתה עד כה דבר המנוגד למדיניות האמריקאית: ארה"ב נותנת לישראל לגיטימציה בינלאומית; אינה מגבילה את הלחימה בזמן; מספקת ומממנת נשק ומידע; מרתיעה את איראן; מזיזה נושאות מטוסים ומפציצים אטומיים; יצרה קואליציה ישראלית-אמריקאית-ערבית המאפשרת עומק הגנה מפני טילים וכתבמים מאיראן. ארה"ב התנגדה לכבוש דרום הרצועה, אך השלימה עם כניסת ישראל לציר פילדלפיה ולרפיח לאחר פינוי חלקי של פליטים. ארה"ב מובילה את המור"מ בעניין החטופים ומכשירה את ההצעה הישראלית שאין בה הסכמה על הפסקת המלחמה ויציאת ישראל מעזה.

המחלוקת בין ישראל וארה"ב אינה על גורלו של החמאס. ארה"ב מסכימה עם ממשלת ישראל שלא ימשך שלטונו בעזה. לביידן יש מתווה ברור להגנת תדמית ארה"ב והחוק הבינ"ל. הוא מנע טיהור אתני והגביל את מלחמת ההרעבה שמנהל נתניהו כלפי עזה. הוא מנסה למתן את ההרג הבלתי מבחין שגרמה ישראל בשימוש בפצצות ששלח לה. המפלגה הדמוקרטית מטפחת דימוי של אמריקה "מגינת הערכים", שאותו ביידן מנסה לשמר. דימוי זה הוא חלק מהכוח שלה (soft power) כהגמון. ביבי, סמוטריץ' ובן-גביר יורקים בפומבי על הדימוי הליברלי של אמריקה. ובכל זאת, הכלב הוא המכשכש בזנב ולא הזנב בכלב. ארה"ב רוצה אותנו כ"דמוקרטיה" במזרח התיכון. לסעודיה ולאמירויות יש מבחינתה תכונות מועילות אחרות: הן יכולות להיות חברות של ארה"ב גם בלי להיות דמוקרטיות.

למרות המחלוקת עם ארה"ב, גלנט והנגבי מבקרים בוויניגטון ויביאו את רוב מה שהצבא הישראלי צריך. נושאת המטוסים "אייזנהאואר" כבר הוטתה מהים האדום לים התיכון כדי לשרד לאיראן לא להתערב בלבנון. עמוס הוכשטיין, שליחו של ביידן, מחזיק בתוכנית הסכם בין לבנון וישראל. ההתלהמות השטחית בין ישראל לארה"ב לא נוגעת במלחמה. הבעיה האמתית היא האין פתרון לבעיה הפלסטינית.

בישראל מתרחשות הפגנות רבות, אך השמאל האמיתי בה הוא קטן בהקפו. ישנה בישראל אופוזיציה, אך ברובה אינה אלטרנטיבה. לקואליציה ולאופוזיציה הציוניות חזון מדיני וכלכלי-חברתי משותף: מדינה מתנחלת, לא שוויונית לאזרחיה היהודים והערבים, שבה שולטים ההון ואי-צדק חברתי. חיוני להיפטר מביבי, אך לא לשים במקומו איזה בנט או גנץ. הם אולי פחות אנטיפטיים, אך חושבים כמוהו.

אבישי ארליך

חמאס הצליח לשים מחדש על שולחן העולם את השאלה הפלסטינית כפצצה מתקתקת. אך מה חשבה הנהגת החמאס יקרה בעקבות ההתקפה הרצחנית? האם חמאס השליך את יתרו על כניסת חיזבאללה ואיראן למלחמה? מלחמה בלבנון אכן עומדת בפתחנו, אך רק מנהיגויות ניהיליסטיות, פלסטינית וישראלית, יכולות לקנות לה. המצב הנמשך של שכול, חוסר כל, פליטות, רעב, איז-עתיד, הופך את עזה למעין מצדה או מרד גטו ואת חיי העזתים - שמן על גלגלי המלחמה. החטופים, כך נראה כרגע, הם הכלי היחיד בידי חמאס למינוף דרישותיו להמשך שלטונו, ליציאה ישראלית מרצועת עזה ולשיקומה. לדעת, שום ממשלה ציונית לא מסוגלת לקבל תנאים אלה נוכח מה שקרה ב-7 באוקטובר.

בימים הראשונים אחרי 7.10, צה"ל לא תפקד כגוף מאורגן. למרות מבול העדרויות, עוד איננו יודעים מה קרה בצבא באותם ימים. בחודש הראשון הגיבה ישראל ב"הפצצות שטיח" מהאוויר, אשר הרסו פיסת את כל תשתיות הרצועה ורצחו, כנקמה, רבבות לוחמים, זקנים, נשים וטף. ה"תמרון הקרקעי", שם מכובס לכיבוש מחדש, התחיל שלושה שבועות אחרי, מצפון הרצועה דרומה. גבול עזה-מצרים לא נתפס בידי ישראל. חיסול התשתיות, אמצעי המחיה והשירותים תוך הרג מסיבי וגבול פתוח לעבר מצרים היו אמורים, לכאורה, לגרום לכריחת האוכלוסייה לסיני. טרנספור, יהוד והתנחלות הם הפתרונות הקלאסיים של נתניהו, סמוטריץ' ובן-גביר. אך בעזה לא התבצע טרנספור בגלל התנגדות מצרית בתמיכת ארה"ב והאיחוד האירופי. הפעם נשארו הפליטים בתוך עזה.

אין להם פתרון לעזה

לקואליציה נתניהו אין פתרון למצב בעזה. הברית הלא מוצהרת בין נתניהו לחמאס למניעת מור"מ מדיני עם אש"ף נשברה עם התקפת חמאס בעוטף עזה. נתניהו קורא שוב ושוב לחיסול המוחלט של חמאס. אך נתניהו, סמוטריץ' ובן-גביר אינם מוכנים להשיב את עזה לידי הרשות הפלסטינית. מבחינתם, היא האויב העיקרי של שאיפות הסיפוח שלהם. אין גם כוחות ערביים שמוכנים להיות כוח שליטה בעזה ללא פתרון מדיני. גם ארה"ב ואירופה אינן מציעות, בינתיים, כוח שיטור מערבי בעזה.

בחוגי גנץ ולפיד מפנטזים על יצירת כוחות מקומיים במקום חמאס או פתח. מין גרסה של "אגודות הכפרים" מראשית שנות ה-80, אשר נועדו להחליף את פתח' ולשתף פעולה עם ישראל. לגוף כזה אין סיכוי להצליח כיום בעזה. ביום ראשון האחרון (23.6) הודה כבר נתניהו עצמו שהתיישבות יהודית בעזה אינה ריאליסטית. בעולם הולכת וגוברת התביעה כלפי ישראל לקבל עליה, כזו השולטת בעזה, אחריות שמטיל החוק הבינלאומי כלומר אמנות ז'נבה והאג, לגבי "תפיסה לוחמתית". לפיהן נדרשת ישראל לקחת אחריות על שטח כבוש על ידיה ולדאוג למחייט תושביו ולזכויותיהם.

משפחות החטופים הן המעגל הטבעי לקבלת כל תנאי של חמאס לשחרורם. אמנם לא מוסרי לחטוף בני ערובה לשם מור"מ פוליטי, אבל עשו זאת בעבר ויעשו זאת בעתיד.

חלק ניכר מהמוחים נגד הממשלה תומכים במשפחות החטופים. אבל ענין החטופים אינו ביסודו נושא של שמאל וימין. הימין אינו, באופן עקרוני, נגד שחרור חטופים, אלא מתעדרף את "חיסול" החמאס על הפסקת הלחימה, שהיא תנאי

רופאים שבתו נגד אלימות המשטרה

דורשים להכריז על שביתה כללית

לפניך, "הרופאים אינם אויבים" ו"אלימות משטרתית היא סכנת חיים". באסיפה בבית החולים איכילוב, התריע ד"ר אור גורן, מנהל חדרי ניתוח, כי הרופאים שוקלים לכפות שביתה על ההסתדרות הרפואית.

פרופ' מיגל גלשטיין, רופא ילדים בכיר במיון באיכילוב, תקף במילים קשות: "יש לנו שר טיקטוק שתלה את התמונה של ברוך גולדשטיין בסלון ביתו. אם נמשיך להציג פה מצגות פאנור פוינט, לא יקרה פה כלום. אנחנו צריכים להילחם ולשבות".

בעצרת שנערכה במרכז הרפואי שיבא, אמר מנהל בית החולים פרופ' יצחק קרייס: "היום אנחנו משמיעים את הקול שלנו כמוסד שחרת על דגלו ערכים של דו-קיום, שוויון, חברה חופשית וערכית. זה גם הקול שלנו כישראלים וכישראליות. הקול הזה אומר היום: די לאלימות המשטרה. לא יכולה להתקיים חברה דמוקרטית, ערכית וחופשית אם מאדם נשללת הזכות להביע את דעתו ועמדותיו בצורה בטוחה שבסופה הוא יכול לחזור הביתה בשלום ולא להיות קורבן לאלימות".

מרצים באוניברסיטת תל-אביב הפגינו בראשון נגד אלימות המשטרה. הם הקיפו את כיכר אנטין שבכניסה לאוניברסיטה תוך השמעת קריאות נגד הממשלה והנפת שלטי מחאה.

מפגינים של תנועת "משנים כיוון", הפועלת להפלת ממשלת הימין, הפגינו בשני (24.6) במטה ההסתדרות בתל אביב, הם קראו ליו"ר ההסתדרות, ארנון בר-דוד, להכריז על שביתה כללית שיעדה - התפטרותו של ראש הממשלה בנימין נתניהו. חלקם אזקו את עצמם לבניין ואחרים נכנסו למשרדי הארגון והתבצרו בפנים. המחאה פוזרה בידי שוטרים.

מהפעילים נמסר: "ממשלת הדמים ממשיכה להתעסק בפוליטיקה קטנה ולשמור על הכיסא שלה על חשבון האזרחים. אם לא נפעל היום להחלפת ההנהגה, כולנו נשלם את המחיר". מוקדם יותר באותו היום חסמו פעילים נגד ממשלת הימין לזמן קצר את התנועה בכבישים 2 ו-4 בדרישה דומה. לדבריהם, כאשר "חטופים מופקרים בעזה, הצפון בוער ומלחמה נוספת מאיימת לפרוץ, הממשלה מפקירה את החיים של כולנו. זה מצב חירום. זה ברור שנתניהו לא כשיר ולא ראוי. המשק צריך לעצור עד שהממשלה המושחתת והכושלת בתולדות המדינה תוחלף. אנחנו קוראים לשביתה כללית של המשק. עכשיו".

ארגוני המחאה נגד ההפיכה המשטרית החלו לקיים משמרות מחאה בשעות הבוקר והערב בדרישה לפתוח בשביתה כללית. בראשון (23.6) ערכו פעילים נוספים משמרת מחאה מול ביתו של בר-דוד וקראו לו לקדם את השבתת המשק. פעילים בארגוני מחאה רבים קוראים כמו-כן לקיים "שביתה כללית אזרחית" ביום חמישי השבוע בדרישה: "בחירות עכשיו".

ההסתדרות הרפואית ערכה בראשון (23.6) שביתות בנות שעה ועצרות מחאה בבתי החולים ובמרפאות בקהילה ברחבי הארץ נגד אלימות המשטרה כלפי רופאים במחאות ההמוניות נגד הממשלה. העצרות נערכות על רקע תקיפתו ומעצרו של ד"ר אודי בהרב, שהעניק טיפול רפואי למפגינה בהפגנה בתל אביב, אירוע שנחקר במחלקה לחקירות שוטרים, ועל רקע פגיעת זרם מים חזק ממכת"זית בעינה של רופאה מתמחה, ד"ר טל וייסבאך מבית החולים שיבא, בהפגנה בירושלים. בעצרת במרכז הרפואי רמב"ם בחיפה השתתפו עשרות רופאים. על החולצות והשלטים נכתב "שוטר, עצור! בני אדם".

קמפיין התרומות "חשוב על

עזה" העביר מי שתייה לרצועה

קמפיין גיוס התרומות "חשוב על עזה", שנפתח לפני כשלושה שבועות ביוזמת מק"י, חד"ש וברית הנוער הקומוניסטי הישראלי (בנק"י), הצליח לראשונה להעביר אלפי מטרים מעוקבים של מי שתייה לתושבי רצועת עזה. כך מסר בשבוע שעבר העיתון "אל-אתיחד".

לפי הדיווח, אלפי מטרים מעוקבים של מי שתייה חולקו לתושבי העיר עזה, מוואסי, ח'אן יונס ורפיח. מים אלה נרכשו מכספים שתורמו פלסטינים אזרחי ישראל – תושבי המשולש, הגליל והנגב. את חלוקת הסיוע בצדה השני של הגדר הובילה ועדת הסיוע החקלאי הפלסטינית, העובדת בשיתוף פעולה עם מפלגת העם הפלסטיני, שהיא המפלגה הקומוניסטית הפועלת בשטחים הפלסטיניים הכבושים.

לדברי מארגני הקמפיין, ההחלטה להתמקד בהספקת מי שתייה נתקבלה לאחר שמחיר מטר מעוקב של מים ראויים לשתייה עלה ברצועה ל-40 דולר. עוד מסרו המארגנים: "כספי התרומות גויסו מנדיבותם של אנשים פשוטים, שהחליטו לחלוק את פת לחמם עם בני עמם בעזה. חשיבותו של הקמפיין הזה חורגת מעבר לאספקת סיוע הומניטרי, ונובעת מתחושת השייכות והנאמנות שלנו לעם הפלסטיני".

לאחר הפרסום על הגעת משלוח המים הראשון לעזה, הוסיפו מארגני הקמפיין: "רבים מכם בחרו לחכות עד להגעתן הבטוחה של התרומות ליעדן. כעת אנו מחדשים את הקריאה: קמפיין המים יימשך עד 30 ביוני. המעוניינים לקחת בו חלק כתורמים או כמגייסי כספים, מוזמנים ליצור קשר עם המארגנים באמצעות פרטי הקשר המופיעים במודעות או בעמוד הפייסבוק של הקמפיין".

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לנסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

האקדמיה בסכנה כשהמלחמה ממשכת ואין עסקה

אני יודעת שהיה לו שם: מוחמד חסאן. היו לו פנים ומשפחה והוא חי חיים, חיים קצרים שנגדעו בטרם עת.

משהו עמוק בנו נשבר. אבל אסור לנו לוותר על האנושיות שלנו. המציאות הסוערת מראה לנו שאי אפשר לפעול ככה יותר. הדרך היחידה לחיים כאן היא שיפסיקו למכור לנו מלחמת אין-ברירה, גזירת גורל, ושאונו נבין שאפשר לבחור עתיד אחר. אסור לוותר על העתיד שלנו, עתיד שיהיה טוב, חפץ חיים וצודק לשני העמים שחיים כאן, שיהיה נכון לאנשים שחיים כאן ולא רק לפוליטיקאים.

עסקת החטופים הקודמת הוכיחה: רק הידברות מובילה להצלת חיים. 109 חטופים וחטופות שוחררו בעסקה, בעוד שרק שבעה שוחררו במבצע צבאי. אנחנו יודעות שרק הסכמים מצילים חיים. לכן חיוני שנחתום על עסקה ונחזיר אותם עכשיו, הסיכוי שלהם אוזל מיום ליום. עברו 250 יום; בווא לא ניתן שיעבור אפילו עוד יום אחד!

אביגיל שור

מתוך דבריה בעצרת לציון 250 יום למלחמה, שנערכה בכיכר אנטין באוניברסיטת תל-אביב, 13.6

סטודנטים מפגינים למען עסקת חטופים והפסקת אש באירוע מחאה בקמפוס ת"א (צילום: סטודנטים דורשים עסקת חטופים)

שמי אביגיל. אני סטודנטית שנה א' ופעילה במסגרת סטודנטים דורשים עסקת חטופים. אני עומדת מולכם חסרת מילים. מבחינתי המציאות בלתי מובנית, עם כל כך הרבה כאב. יש פחות ופחות מה לומר על יותר ויותר. 250 יום. בואו ניקח רגע להבין את המספר הזה: בקרים ולילות של לאכול ולשתות, של לדבר ולנשום. לא, אי אפשר לדמיין.

ועדיין, יש מי שיוצאות ונאבקות יום-יום. אני חושבת על איילה מצגר, כלתו של יורם מצגר. בשבוע שעבר נודע כי נהרג בשבי. אני רואה אותה בכל הפגנה ופעולה כבר חודשים. כמה כוחות יש לה. אני חושבת על עינב צנגאוקר, אמא של מתן: כמה אומץ נדרש לה. מתן הוא בגילי ואני חושבת איך שאני יכולתי להיות החטופה. זה יכול היה להיות כל אחד ואחת מאיתנו. כשהנשים האלה צורחות את נשמתן, אנחנו לא יכולות להרשות לעצמנו לעמוד מנגד.

250 יום החטופים והחטופות בשבי והמלחמה לא נגמרת. כבר 166 יום שהאוניברסיטה ממשיכה כרגיל. אוניברסיטה אמורה ללמד אותנו להיות ביקורתיות, לחשוב ולשאל שאלות אמיצות. אבל בימים כאלה, אין לאקדמיה משמעות אם אנחנו לא מייצרות בה כוח פעיל; אם אנחנו לא קמות ופועלות בתוך מציאות לא-הגיונית.

האקדמיה בסכנה כאשר סטודנטים נרדפים כשהם מבטאים את דעתם. האקדמיה בסכנה כשהמלחמה נמשכת וגובה חיי אדם. האקדמיה בסכנה כשאין עסקה.

אני עומדת פה היום ואני כועסת. אני מאוכזבת משליטי הציבור. מי שאמורים לדאוג לחיים שלנו, מוזילים את החיים ומקדמים את מטרתיהם בלבד. בזמנים כאלה חייבים לצאת לרחובות ולנקוט עמדה.

אי אפשר להמשיך ככה. במלחמות אין מנצחים. ניצבת לפנינו הבחירה: האם להמשיך להקריב חיים רבים ולגרום לעוד מוות ושכול, או לחתור לעסקה ולהסכם מדיני, שרק הוא יכול להבטיח שקט, צדק, ביטחון אמיתי ואת כל החטופים והחטופות חזרה בבית. יכולים לבוא ימים אחרים, עלינו לדמיין וליצור מציאות טובה יותר, לכולם; לזכרם של אלה שכבר לא איתנו, ולמען אלה שעוד בחיים.

אי אפשר להמשיך עם הפיצול הזה: אנחנו נמשיך בשגרה בזמן שהחטופים בעזה והמלחמה נמשכת. גורמים לנו להאמין שזה "אנחנו" או "הם", שלא יכול להיות ביטחון לישראלים כל עוד הם לא מוכרעים. אבל אני מכירה ילד בן 13 שמת בעזה. בחדשות הישראליות במקסימום יקראו לו נזק אגבי. במקרה הרווח לא יזכירו כלל את מותו, אפילו לא כמספר. אבל

מרצים בסגל ההוראה באונ' ת"א

ישבתו במחאה על פיטורים

מרצים החברים בארגון סגל ההוראה והמחקר באוניברסיטת ת"א יפתחו בשורת שביתות במחאה על פיטורי המרצים המתוכננים בפקולטה למדעי הרוח. מהארגון נמסר: "המאבק שלנו ממשיך ועולה מדרגה. הנהלת האוניברסיטה הבהירה לנו שמדיניות הקיצוצים תימשך גם בשנים הבאות. זאת למרות שהודתה, שקיצוץ בסגל לא יפתור את בעיית מיעוט הנרשמים או את הגירעון התקציבי של הפקולטה". בארגון מביעים חשש, שאם הנהלה "תצליח לממש את המדיניות השרירותית שלה בפקולטה למדעי הרוח, היא תמשיך ותפעיל אותה גם בפקולטות נוספות בקמפוס. יש לנו תוכנית פעולה הדרגתית לימים הקרובים, המאפשרת להנהלת האוניברסיטה לרדת מהעץ בכל שלב, להגיע איתנו להסכמות ולמנוע הסלמה בצעדים".

החל ביום שלישי, 2 ביולי, יפתחו חברי הארגון בשביתה ללא הגבלת זמן בפקולטה למדעי הרוח. אם נציגי השוכתים לא יגיעו תוך חמישה ימים להסכמות עם הנהלה, ביום ראשון, 7 ביולי, תתקיים "שביתת אזהרה" בת יום בכל הקמפוס.

יצוין שהנהלת האוניברסיטה מנסה לשכור את מאבק המרצים ולפגוע בשכרם הנמוך בלאו הכי. בצעד חסר תקדים ביחסי עבודה, דורשת האוניברסיטה מחברי הארגון להודיע לה כי "אינם שובתים". בהודעה שהעביר אגף משאבי אנוש של האוניברסיטה לכל חברי הארגון במדעי הרוח נכתב: "נבקש להביא לידיעתכם את הנחיות הממונה על השכר במשרד האוצר בדבר אי-זכאות לתשלום שכר בגין שביתה מלאה ותשלום שכר חלקי בלבד ('שכר ראוי') בגין שביתה חלקית. לפיכך, ישולם שכר מלא אך ורק לחברי סגל אשר יודיעו, בציון שם מלא ותעודת זהות, כי אינם משתתפים בשביתה, מלאה או חלקית, בשום צורה שהיא ויבצעו את עבודתם במלואה".

נג'אט הלון חביב בעת מעצרה בכיכר הבימה, 8 ביוני 2024 (צילום: דף הפייסבוק של הלון חביב, סעיף 27 א')

נעצרת בהפגנה למען השלום; לא יפרידו בינינו

רוצה רק לשים את המגפון בעגלה ולחזור לאוטובוס". הוא המשיך לדחוף. נבהלתי וזרקתי את המגאפון, שנפל צמוד לעגלה, אך לא פגע באיש, בטח שלא בשוטר.

שטפי דם וחבלות

מכאן התחילה סאגה אלימה שלא ציפיתי לה. השוטר ממש הניף אותי באוויר וזרק אותי על הרצפה בכוח. מפגינות דאגו לי, נבהלו וקפצו לשאול אותי מה מצבי. נחבלתי ביד וברגל, ירד לי דם בכף הרגל ובברך, וגם היד התמלאה בשטפי דם. הכתף נחבלה, הצלעות כאבו. כמו ששוטרים יודעים לעשות - קבלתי מכות יבשות שלא רואים, אבל הכאבים קשים, קשה לנשום.

קמתי, ניגשתי לשוטר הדוחף, ואמרתי לו: "תראה מה עשית לי". השוטר הסתכל עלי ומיד זרק אותי שוב על הרצפה, באותו אופן בדיוק כמו לפני כן. המקומות בהם נחבלתי קודם היו נפוחים יותר, רגישים יותר ומדממים יותר.

כאשר השוטרים שחררו אותי, הלכתי לחפש את הטלפון הנייד שלי, שאבד במהלך הגרירה והדחיפות. בעוד אני מודה למפגינה שמצאה את הטלפון, אותו שוטר זיהה אותי שוב, תפס אותי ביד וגרר אותי חזרה לעבר עמדת הנואמים, אחז בכתף שלי כשהוא מאחורי והפיל אותי אחורה על הארץ, באותו מקום כמו בשתי הפעמים הקודמות. בקטע הזה כבר אמר לי השוטר שאני "חשודה בתקיפת שוטר". עשרה שוטרים הקיפו אותי ועמדו מעלי, דחפו את כל מי שבא לעזור לי.

"מה זה? משוגעים?"

בחקירה אמרו לי שאני תקפתי את השוטר ופגעתי בראשו עם המגאפון. אמרתי להם שיש סרטון, אבל לא היה לי טלפון להראות להם. בסוף שוחררתי בערבות. למחרת הלכתי לבית חולים. הרופא שבדק אותי אמר: "מה זה? משוגעים? מה עשו לך בגוף שלך?".

ככה פועלת המשטרה להפריד בינינו. רוצים שהיהודים יאמינו שכל הערבים נגדם, ושנאנחנו הערבים נאמין שכל היהודים נגדנו, ושלא נעז להגיע להפגנות בתל אביב. בהפגנות משותפות אנחנו מוכיחים את ההיפך. לא תפרידו בינינו. לא למלחמה, כן לשלום!

נג'אט הלון חביב

באתי להפגנת השלום בתל אביב בשבת, 8 ביוני, כי אני מאמינה שדווקא בזמן המלחמה, חשוב במיוחד שערבים ויהודים יפגינו יחד. המטרה המשותפת, להפסיק את המלחמה, היא נכונה בין אם אנחנו יהודים ובין אם אנחנו ערבים, ואני מאמינה במחאות המקדמות פתרון של שלום.

באתי כל הדרך מכפר יאסיף בהסעה להפגנה. כשהגעתי, ראיתי בכיכר הבימה הרבה אנשים טובים, רודפי שלום. דיברנו, התחבקנו, הצטלמנו, תמכנו אחד בשני. מצאו חן בעיני במיוחד השלטים והסימאות.

במשך רוב ההפגנה החזקתי מגפון וחזרתי על הסימאות שנשמעו מהבמה. לפתע נפסק נאומו של יו"ר חד"ש-תע"ל, ח"כ איימן עודה, ושמענו שוטר המודיע שיש לנו 5 דקות להתפזר. מייד לאחר מכן התקשרה אלי חברה מטמרה ומסרה, כי האוטובוס הגיע לכיכר וצריך ללכת.

התחלתי ללכת לכיוון עגלת הציוד של חברי חד"ש, כדי להשיב את המגפון. פתאום החל לובש מדים לדחוף אותי אחורה. אמרתי לו: "אל תדחוף אותי, אני לא עושה כלום, אני

במחאות לא יוחרמו

שלטים נגד המלחמה

האגודה לזכויות האזרח עתרה לאחרונה לבג"ץ יחד עם שתי מפגינות נגד המלחמה, בדרישה להורות למשטרה לאפשר למפגינים לשאת שלטים נגד המלחמה בעזה ועליהם סיסמאות נגד הרג אזרחים פלסטינים, או כאלה המאשימים את מדינת ישראל או הצבא בביצוע פעמי מלחמה או פשעים נגד האנושות בעזה (לרבות רצח עם), או בכל נוסח דומה אחר.

בעקבות העתירה, הנחה היועץ המשפטי למשטרה (20.6) את השוטרים, כי אין להחרים שלטי מפגינים בהפגנות. מן הראוי להזכיר, כי מפכ"ל המשטרה כבר התחייב קודם לכן בפני בג"ץ להפסיק את התופעה של החרמת שלטים.

העתירה הוגשה לאחר שבשורה ארוכה של הפגנות התנכלו שוטרים למפגינים, קרעו שלטים לגזרים, ואף עצרו מפגינים שהחזיקו שלטים או קראו סיסמאות.

שמונה כפרים מיועדים להריסה מבלי שלתושבים הוצעו חלופות מגורים

הזירה המושתקת של המלחמה

כחלק מהמלחמה מגרשת ישראל מבתיהם אלפי תושבים ילידים והורסת את בתיהם, וזאת ללא כל התגרות וללא כל צורך ביטחוני. ייתכן שלחץ בינלאומי יכפה על הממשלה לדחות את העיסוק בזירת הנגב ולהפסיק את גל ההריסות החדש.

התעוררות אזרחית מחודשת

ההריסה העירה מחדש התארגנות אזרחית להגנת תושבי הנגב מפני ניסיונות גירוש ועקירה. ב-11 במאי התקיימה הפגנה ראשונה בצומת שוקת, במהלכה חסמו מאות צעירים בדואים את הצומת וקראו קריאות נגד העקירה. בעקבותיה יזמנו מפגש בבאר שבע המנסה לערב במאבק גם פעילים יהודים וערבים מחוץ לאוכלוסיית הבדואים והכפרים הבלתי מוכרים.

הפגישה התקיימה ב-29 במאי בנוכחות ח"כ יוסף אלעטאונה וחבר הכנסת לשעבר ג'ומעה אזברגה מבל"ד, במשרדו של החבר והפעיל המרכזי עו"ד שאחדה אבן ברי. השתתפו בה 25 פעילים ופעילות מגופים שונים בשמאל המגלים עניין במצב בנגב: מועצת הכפרים הבלתי-מוכרים, פעילי הסולידריות עם הבקעה ודרום הר חברון, מסתכלים לכיבוש בעיניים, עומדים ביחד, בנק"י, שתיל, פרי ג'רוזלם ומסרבות. בפגישה הוצגה ההכוונה של הרשות להרוס 8 כפרים בתקופה הקרובה, כאשר משא ומתן על חלופות של מגורים לתושבים יתחיל רק אחרי ביצוע ההריסה. דווקא עכשיו, בחסות המלחמה בעזה הפוגעת באוכלוסייה הבדואית במיוחד בהעדר מיגון ואזעקות העומדים לרשות שאר תושבי המדינה, כ-6,500 איש עלולים לאבד את ביתם.

ביום רביעי, 19.6, קיימנו מפגש חשוב בכפר ביר הדג' בנגב עם נציגי הוועדות העממיות של הכפרים המועדים להריסה. המפגש היה גם פסי וגם אונליין. הפרקטיקה הממשלתית והסכנה הוצגו במהלכו לפעילים יהודים וערבים מכל הארץ. לשיחת הזום נרשמו כ-160 איש, ולא היו בה פחות מ-40 בכל רגע. במפגש תיארו נציגי הכפרים את תולדות כפריהם והזמינו את הפעילים להגיע אליהם, לסייר, ולסייע להם להפיץ את סיפורם. התחלנו מיד לחשוב כיצד נסייע להם.

הוקמו צוותים משותפים לתושבים ולפעילים יהודים וערבים, העוסקים בהכנת כנס מחאתי בנושא, בקידום קמפיין ציבורי בנושא, בסיוע להוצאת הסיפור של הנעשה לבדואים במהלך מלחמה החוצה, לעולם, ולזירת הלחצים הבינלאומית על ישראל. צוות נוסף מקדם סיורים. סיור לראס ג'רבה, אחד מ-8 הכפרים שבסכנת הריסה, אמור להתקיים בקרוב. ההתארגנות החדשה נוסדה אמנם ביוזמתם של פעילי חד"ש, אולם היא התארגנה לא-מפלגתית הפתוחה לפעילים מכל גוף המוכן להתגייס למאבק.

מכל החזיתות של המלחמה בעזה, זו בנגב מושתקת מכולן. אופייה הוא הקולוניאליסטי ביותר, הפעילות לנישול הבדואים מאדמותיהם אינה מסתמכת על איבה לאומית או על נפנוף בסכנה ביטחונית. אסור לנו לעצום עין. עלינו להיות מעורבים גם בזירה זו, בה מנושלים המוחלשים שבציבור הפלסטיני בישראל - שכנינו, שותפינו, אזרחים כמונו.

בתחילת מאי התעוררו תושבי ואדי ח'ליל למשמע מתקפה כוללת על בתיהם. נהרסו אז 80 בתי מגורים בהם גרו 47 משפחות. הסיבה להריסה לא הייתה בניה בלתי חוקית, אלא הימצאות הכפר על התוואי המתוכנן לכביש 6. התושבים יודעים כבר כמה שנים שיש תוכנית להזיז את הכפר, והיו בהדברות חיובית יחסית עם חברת כביש 6 ועם משרד הפנים בנוגע לחלופות מגורים עבורם. משרד הפנים אפילו הקים ועדה מקצועית לבחינת חלופות, והמליץ על הקמת שכונה חדשה בתל שבע, אחת העיירות בסביבה, שתשלב ישוב עירוני עם חקלאות זעירה, ובה יגורו כל תושבי הכפר. חלפו כבר שנתיים מהיום שהתוכנית הוסכמה על דעת תושבי הכפר. מדוע אפוא מלינים על הרס הכפר?

מסתבר שהרשות להסדרת התיישבות הבדואים בנגב, המהווה צוואר בקבוק דרכו עוברים כל יחסי תושבי הכפרים הבלתי-מוכרים עם משרדי ממשלה, נשלטת בידי גורמים המקורבים לשר בן גביר, המחפשים להתסיס את השטח. בחסות המלחמה, הם מקדמים גירוש ערבים מבתיהם. על רקע זה, שינתה הרשות באופן חד-צדדי את יעד פינוי תושבי ואדי ח'ליל מהחלופה המוסכמת, שהציעה הוועדה המקצועית של משרד הפנים, לחלופה אחרת שהתושבים לא יכולים להסכים לה. הרשות דרשה שיתפנו לשטח הנמצא בלב שכונה קיימת באום בטין, יישוב מוכר סמוך. בשכונה קיימת זו מתגוררת משפחה המסוכסכת עם המשפחה של ואדי ח'ליל. לדעת משפחה זו, אדמות השכונה שייכות לה. לכן התיישבות תושבי ואדי ח'ליל במקום צפויה לעורר עימותים ושפיכות דמים.

הרשות לא רואה בבדואים אזרחים בעלי זכויות

מדיניות הרשות נאחזת בכותרת המדהימה: "הריסה לצורך הסדרה". על פיה פועלים קודם כל להרוס את בתי המגורים, ורק לאחר מכן נכנסים למו"מ לגבי החלופות. השאלה היכן בינתיים יתגוררו המשפחות שבתיהן נהרסו - אינה מעניינת את הרשות, שאינה מתייחסת לבדואים כמו לאזרחים בעלי זכויות. ח"כ יוסף עטאונה (חד"ש-תע"ל) היה בין הראשונים שהגיעו לאתר ההריסה. שם עשה כל שיכול היה כדי לעצור בעדם, כולל לנסות לעצור בגופו את הטרקטורים והבולדוזרים. כשפנה עטאונה לרשות להסדרת התיישבות הבדואים בטענות, השיבו לו כי ואדי ח'ליל הוא רק ההתחלה, וכי הם מתכננים להרוס בדרך זו, לפני מציאת חלופות עבור התושבים, 8 כפרים בדואיים נוספים בזמן הקרוב. המחשבה על איום זה אינה נותנת מנוח.

נתוני ההריסות בנגב הם קיצוניים במיוחד. כדי להבין כמה הם קיצוניים, הציג הגאוגרף פרופ' אורן יפתחאל בפגישה של ההתארגנות המשותפת נגד ההריסות נתונים על מספר ההריסות בנגב לעומת מקומות אחרים. לפי יפתחאל, בשנת 2023 נרשמו 3,200 הריסות בנגב, 400 הריסות ברחבי הגדה המערבית וכ-200 הריסות בישראל להוציא הנגב.

ביקרתי בוואדי ח'ליל והושפעתי מהביקור עמוקות. מעולם לא ראיתי כל כך הרבה בתים הרוסים סביבי. ההשוואה לעזה הייתה בלתי נמנעת. ואכן, מנצלת הממשלה את המלחמה בעזה, בזמן שכל העיניים נשואות לרפיח, כדי לגרש אלפי בדואים מבתיהם. אבל גם לנו יש אפשרות להשתמש בקלף המלחמה נגד הממשלה. עלינו להוציא לעולם מסר חזק, לפיו

היה בית מלאכה ואינו עוד. מחנה הפליטים נור א-שאמס, מזרחית לטול-כרם, נובמבר 2023 (צילום: אקטיביסטילס)

פורסם מדד מצב העובדים השנתי העולמי ישראל מפרה באופן שיטתי את זכויות העובדים

ישראל מנעה ביקור משלחת ארגון העבודה הבינלאומי

מאז פרוץ מלחמת עזה, מסרבת ישראל להתיר כניסתם של נציגי ארגונים הומניטריים רבים – בייחוד לרצועה ולגדה שתחת כיבוש. היא אף מסרבת לחדש ויזות או אישורי שהייה של נציגים המתגוררים בארץ או בשטחים. כניסתה לארץ של משלחת ארגון העבודה הבינלאומי, מוותיקי הארגונים הבינלאומיים שהוקם בסוף מלחמת העולם הראשונה, סורבה גם היא.

מאז 1980 ומדי שנה, פוקדים את ישראל ואת השטחים הכבושים - הגדה, עזה, הגולן וירושלים המזרחית, נציגי הארגון. נציגי ממשלות וארגוני עובדים ומעסיקים מגיעים על מנת להכין דו"ח המוגש לוועידת הארגון שנערכת בז'נבה בחודש יוני. השנה, ולראשונה מאז החלו משלחות אלה לפקד את הארץ, הדו"ח שהוגש לא כלל עדויות שנגבו מפיהם של עובדים ונציגיהם. חברי המשלחת נאצלו להסתפק בשיחות ועידה מקוונות עם נציגים רשמיים.

במבוא לדו"ח (אנגלית, 72 עמודים) כתב מנכ"ל הארגון, ז'ילבר הונגבו: "החודשים האחרונים הפכו טרגדיה עבור העובדים הפלסטינים. אחרי הטבח שביצע חמאס ב-7 באוקטובר 2023 ולקייחת החטופים, פתחה ישראל במלחמה שגרמה הרג והרס ללא תקדים".

בדו"ח שהוגש אשתקד נאמר, כי העובדים הפלסטינים סובלים מהכיבוש הישראלי הנמשך זה 55 שנה. "קיימות מגבלות קשות על מעבר בני אדם וסחורות, זכויות עובדים מופרות בסיטונות וקיים קושי רב ביצירת מקומות עבודה חדשים. כמו כן, העוני רב והאבטלה גבוהה. על פי הערכות, 2.1 מיליון בני אדם זקוקים לסיוע הומניטרי – כ-40% מהפלסטינים", נכתב אז בדו"ח.

אך הפעם קבע הונגבו: "עזה נהרסה, ובגדה המערבית המצב הקשה רק החמיר. בעקבות ההרג, העקירה והרעב, שוק העבודה ברצועה אינו קיים עוד וזכויות העובדים בכל השטחים הכבושים נרמסו כליל". לדבריו, "אף אם המלחמה תיפסק מייד, וזו משאלה שטרם התגשמה, שיקום עזה ומקומות העבודה יארוך שנים רבות".

יו"ר ההסתדרות, ארנון בר-דוד, פתח סופר מקוון המוכר פסטה בהנחה, אך אינו מנהל מאבק נגד היוקר הגואה. בר-דוד מדבר גבוהה-גבוהה נגד נתניהו, אך לא עושה דבר כדי להפילו. מסתבר שבר-דוד אף לא קורא את הדוחות השנתיים של קונפדרציית האיגודים הבינלאומית (ITUC) בה חברה ההסתדרות. גרוע מזה: ייתכן שהוא קורא ומתעלם מהם.

אילו היה בר-דוד קורא את הדוחות היה מגלה, כי "ישראל מפרה באופן שיטתי את זכויות העובדים", בשורה אחת עם אוגנדה, אל סלבדור, סרי לנקה ומדינות נוספות. לפי מדד זכויות העובדים העולמי לשנת 2024, שפרסמה לאחרונה קונפדרציית האיגודים המקצועיים, מצב זכויות העובדים בעולם בשנה הנוכחית הוא הגרוע ביותר בעשור האחרון, מאז החלו לפרסם דוחות. ואם לא די בכך, המזרח התיכון הוא האזור בו זכויות העובדים נרמסות במיוחד.

הדו"ח מדרג מדי שנה את מצב זכויות העובדים ב-149 מדינות על בסיס דיווחים שוטפים של האיגודים המקצועיים החברים בקונפדרציה. אשתקד שמרה ישראל על מיקומה בקטגוריה השנייה מתוך חמש בחלוקה העולמית – המוגדרת: "הפרות חוזרות של זכויות". המקום הראשון מצביע על מצב זכויות עובדים הטוב ביותר, ומקום חמש – על המצב הגרוע ביותר. אך השנה, המלחמה בעזה, הגברת הדיכוי בשטחים הכבושים וההפיכה המשטרית והשלכותיה על זכויות העובדים דרדו את ישראל מהמקום השני לרביעי.

ישראל מוזכרת גם בהקשר של דיכוי חוקתי של זכויות העובדים. מצוינת בהקשר זה הצעת החוק להגבלת זכות השביתה ולהחלשת האיגודים המקצועיים, שהגיש יו"ר ועדת החוקה, שמחה רוטמן (הציונות הדתית). הצעה זו תצמצם בין היתר את האפשרות לשביתות סולידריות.

הדו"ח מדגיש כמו כן שממשלת הימין בישראל מקדמת שורה ארוכה של חוקים הפוגעים בחירויות ולהם השלכות ישירות על העובדים. בין היתר על חופש הדיבור, חופש ההתאגדות וחופש המחאה. ועוד: המשטרה והפרקליטות פתחו בחקירות בעקבות התבטאויות של עובדים ברשתות החברתיות.

אילו היו ראשי ההסתדרות נאמנים לחבריה, הרי די היה להם בקריאת הדו"ח כדי להצטרף למחאה ההמונית נגד ממשלת הימין ולקרוא לשביתה כללית.

נמרוד עובד

יגאל עזרתי - המייסד, המנכ"ל והמנהל האמנותי של תיאטרון יפו (צילום: תיאטרון יפו)

25 שנה לתיאטרון יפו העברי-ערבי

במוצאי שבת הקרוב (29.6) צפויה ההופעה "כשהאדמה רועשת" - פרויקט מיוחד שהופק בעקבות המלחמה בעזה. עבור מופע זה, הוקמה קבוצה של ארבעה כותבים ערבים צעירים וארבעה כותבים יהודים צעירים שעסקו בהיבטים שונים של 7 באוקטובר והאירועים שאחריו. על בסיס הסדנה כתב כל אחד מהם סצנה בת כ-10 דקות ויחד בנו מחזה של כ-80 דקות. הכותבים הם: עדן אוליאל, עלא דקה, נמרוד דנישמון, אלמה וייך, ביסאן טיבי, סמירה סרייה, אמיר פתור ומוחמד קונדוס. מנחים: ראודה סלימאן ומוטי לרנר.

יוסי אבו

שבוע שיר / עורכת לריסה ביילר

זיכרון / רוי יהב

שְׁכַחְתִּי אֶת הַקֹּמָה בַּהַתְגוֹרָרָתְךָ
 וְאֶת שֵׁם הַרְחֹב
 שְׁכַחְתִּי בְּאֵיזָה תַּחְלִיף שֶׁל חֶלֶב הַיֵּית
 מִשְׁתַּמְשֵׁשׁ לְהַכְנֵת הַקֶּפֶה וְשְׁכַחְתִּי
 אֶת שְׁמוֹת בְּעֵלֵי הַחַיִּים שֶׁלְךָ. אֶת מֵדַת חֲזִיטָתְךָ
 שְׁכַחְתִּי וְשְׁכַחְתִּי
 אֶת גְּבֵהֶךָ הַמְדִיק. שְׁכַחְתִּי אֶת מַגַּע יָדְךָ עַל פְּנֵי
 וְאֶת תְּנֵי שְׂדֵיךָ גַם כֵּן, אֶת נִקְדוֹת הַחֵן
 אִם הָיָה אֵז
 שְׁכַחְתִּי וְאֶת הַקְּמוּרִים שֶׁהוֹכִילוּ מִן הָאֵגֶן
 לִישְׁבָּנְךָ. שְׁכַחְתִּי אֵיךְ זֶה מְרַגֵּשׁ
 לַחֲיוֹת בְּתוֹכְךָ וְאֶת רֵיחַ הַבָּל פִּיךָ בְּבֶקֶר. שְׁכַחְתִּי
 אֶת רֵיחֶךָ הַטְּבָעִי וְגַם אֶת זֶה שֶׁל כְּבִיסָתְךָ
 אֶת תְּחוּשַׁת סְדִינֶיךָ, אֶת רִגְלֵי שְׁנָחָה מִתַּחַת לְגַבְךָ הַשְּׁבוּר
 שְׁכַחְתִּי שֵׁם בְּחֶדְרְךָ מְלֵא
 תְמוֹנוֹת רְבוֹת הַנְּתָלוֹת עַל קִירְךָ. שְׁכַחְתִּי
 אֵיכָרֵי זְכְרוֹנֹתַי וְתֵאוֹת בְּשֵׁר חֵי שְׁכַחְתִּי
 הַכֵּל חוּץ מִמֶּךָ

תיאטרון יפו העברי-ערבי, מהתיאטראות פורצי בדרך בישראל, מציין השבוע 25 שנות פעילות בשורה של מופעים. אלה כוללים יצירות מקוריות ורב-תרבותיות המקרבות בין תרבות עברית, ערבית ומזרח-תיכונית.

בין ההפקות המוצגות כעת: גרסה חדשה להצגה זוכת פרס התיאטרון הישראלי "געגועים" העוסקת בגלות, בגעגועים והמשחקי זהות עם תצריף רב-תרבותי של שחקנים יהודים וערבים, ותיקים ועולים חדשים.

יצוין שב-25 שנות קיומו, הפיק התיאטרון יותר מ-80 הצגות דו-לשוניות ואירח למעלה מ-200 אירועים משותפים. בין ההצגות והמופעים הבולטים והמצליחים של התיאטרון לאורך השנים ניתן למנות להיטים כמו "אום כולתום" (בכיכובה של גלית גיאת), "לילות יפו – הערב רוקדים", "פעפעיג'נה", והגרסה המחודשת ל"מלכת אמבטיה", העולה בהצלחה רבה בשנה האחרונה בביצוע אנסמבל שחקנים ערבים.

המייסד, המנכ"ל והמנהל האמנותי של תיאטרון יפו, יגאל עזרתי, מסר: "העצמות המתמיד בין יהודים וערבים בחלקת האדמה שלנו מייצר אתגר לרעיון החברה המשותפת. יפו כעיר מעורבת מייצרת בעצמה, מסיבות רבות, סגרגציה תרבותית. תיאטרון יפו העברי-ערבי שם לו למטרה לקרב בין התרבויות ולחפש את המשותף תוך כיבוד הדדי של השוני. התיאטרון הוא מוסד תרבותי ייחודי בו עובדים יהודים וערבים בשותפות מלאה ושווה ביצירה משותפת. יחד מתמודדים עם שאלות של חברה, זהות ומקום. כתוצאה מכך התיאטרון הוא מודל ייחודי לחיים משותפים."

ספר חדש: בזכות הלבנטיניות

ספרו החדש של עידן צבעוני "בזכות הלבנטיניות" (הוצאת רסלינג) מבקש לברר את הרלבנטיות התרבותית-פוליטית של המסמן לבנטיני בישראל של המאה ה-21. זאת, בתנאים של מרחב ישראלי לאומני מדמם וכיבוש ממושך. חלקו הראשון של הספר הוא המסה "בזכות הלבנטיניות"; חלקו השני מאגד 13 שיחות עם חוקרי תרבות ממגוון תחומים סביב הרגישות הלבנטינית: ליאת ארלט סידס, ניסן שור, קציעה עלון, יוסי סוכרי, עדי שורק, עופר נורדהיימר נור, חוסני אלח'טיב שחאדה, דוד גדג', מרחב ישורון, רונית פלג, יצחק בנימיני, טלי חתוקה ורפאל זגורי-אורלי.

מחסור חמור במים במזרח י-ם

התנועה ליציאה מפלסטין למה להגיד מדינת פלסטין?

מפגש ודיון עם דוד מלובני

יום חמישי, 27.6, 20:00

מועדון הגדה השמאלית, אחד העם 70 ת"א

ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי

28-29/06

المؤتمر العام הוועידה הארצית

אירוע פתיחה חגיגי לציון 100 שנה לבנקי"

יום שישי, 28.6, 18:30, תיאטרון "מוואל", נצרת

חד"ש עובדים

יוקר המחיה נלחם בנו

הפגנה נגד הממשלה ויוקר המחיה

יום חמישי, 27.6, 17:00

פינת הרחובות דיזינגוף וקינג ג'ורג' ת"א

חד"ש סטודנטים ירושלים ממלחמה לפתרון שתי המדינות

מפגש ושיחה עם ח"כ איימן עודה

וד"ר מאיה רוזנפלד

יום רביעי | 26.6 | קמפוס הר הצופים

חדר 27106, מדעי החברה

מתחילת יוני ובעיצומו של חום מעיק, סובלים כ-100 אלף תושבי השכונות הפלסטיניות בצפון ירושלים המזרחית הכבושה ממחסור ניכר במים שרק הולך ומחריף – כך דיווחה השבוע העמותה "עיר עמים" הפועלת בירושלים.

גם בשגרה, תושבי כפר עקב – שכונה פלסטינית בצפון ירושלים המזרחית, הנמצאת מעבר לגדר ההפרדה – מקבלים אספקת מים במשך יומיים בשבוע בלבד. כעת, במהלך חודש יוני, ירדה אספקת המים ל-12 שעות בשבוע. לפי עיר עמים, "אספקת מים לא סדירה אינה תופעה חדשה: לאורך השנים תושבים פנו אינספור פעמים לערייה, הוגשו עתירות והתקיימו דיונים בכנסת. אבל הבעיה רק מחריפה. השנה, כשהקיץ רק בתחילתו, המחסור במים שובר שיאים."

לפי הפרסום, השכונות הישראליות בירושלים וגם חלק ניכר מהשכונות הפלסטיניות מקבלות מים מחברת הגיחון. אבל אספקת המים לשכונות הפלסטיניות בצפון העיר – בהן כפר עקב וחלקים מבית חנינא – מגיעה מחברת מים פלסטינית שמושבה ברמאללה, המקבלת את אספקת המים מחברת מקורות לפי קצבה.

"הרשויות הישראליות מנצלות מצב דברים זה כדי להתנער מאחריות ולא לספק את הצרכים הבסיסיים ביותר לחיים בכבוד של אוכלוסייה שנמצאת תחת שלטונם ובאחריותם. בעוד שתושב רחביה, ת"א ופתח תקווה יכול לפתוח את הברז ולצרוך מים כהוות נפשו הרי שצריכת המים של תושב השכונות הצפוניות בירושלים מוגבלת לקצבה התלויה בהחלטה ישראלית", הדגישו בעיר עמים.

"פוליטיקאים וארגונים ימניים אוהבים לדבר גבוהה גבוהה על משילות. זו נעצרת כשזה מגיע לשירותים בסיסיים כמו אספקת מים (אבל גם חשמל, איסוף זבל, דואר). ביחוד ככל שזה נוגע לתושבים החיים בשכונות מעבר לגדר שם ההפקרות מוחלטת", הוסיפו.

ארגון העיתונאים הגיש בג"ץ

נגד המינוי הפוליטי בחדשות 13

ועד עובדי חדשות 13 וארגון העיתונאים והעיתונאיות עתרו ביום חמישי שעבר (20.6) לבג"ץ נגד הרשות השנייה ודירקטוריון חדשות 13 בדרישה לפסול את מינויה של יוליה שמאלוב-ברקוביץ' לניהול החברה. עוד מבקשים העותרים מבית המשפט להורות לרשות השנייה להתערב בהתאם לסמכותה כרגולטור ולעצור את המינוי.

"מינויה למנכ"לית חדשות 13 לוקה בחוסר סבירות קיצונית. מועצת המנהלים לא שקלה את היעדר ניסיונה המקצועי, את הביקורת החריפה שהובעה כלפיה ע"י מנכ"ל משרד התקשורת, את ההתנהלות המכוונת והלא עניינית שלה נגד חברת החדשות שכמעט הובילה לחיסול החברה, ואת העובדה שהניחה לשיקולים פוליטיים להטות את שיקול דעתה" נאמר בעתירה.

zoha.org.il

זו הדרך ברשתות החברתיות

וואטסאפ

טוויטר

פייסבוק

אינסטגרם

טלגרם

